

ВІДГУК

опонента кандидата юридичних наук, доцента Лук'янчикова Бориса Євгеновича на дисертацію **Околотенко Дмитра Сергійовича** «Процесуальні строки на стадії досудового розслідування», подану на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю (081 – Право). Київ, 2024.

Відгук підготовлено на підставі вивчення рукопису дисертаційного дослідження Околотенко Дмитра Сергійовича «Процесуальні строки на стадії досудового розслідування» та наукових праць здобувача, опублікованих за темою дисертації. Дисертація складається із вступу, трьох розділів, що містять дев'ять підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що питання щодо процесуальних строків у кримінальному провадженні виступає однією із фундаментальних категорій кримінального процесу. Їх практичне значення реалізується у забезпеченні правильного функціонування усіх його інститутів, і відповідних норм, а також, реалізації процесуальних прав та законних інтересів усіх його учасників. Паралельно з цим акцентується увага на швидкості та якості провадження досудового розслідування. Зазначається, що будь-які зволікання можуть призвести до негативного впливу як, на якість доказів, так і їх втрату взагалі. Саме це, може призвести або до несвоєчасного призначення покарання, або взагалі до уникнення відповідальності за вчинене кримінальне правопорушення.

На існування проблем реалізації інституту процесуальних строків наголошують результати дослідження статистичних даних ЄСПЛ. На сьогодні, наша країна посідає на першому місці стосовно порушення ст. 6 Конвенції в результаті надмірної тривалості проваджень.¹

---

¹ Статистичні звіти Європейського суду з прав людини. Статистика за 2023 рік за статтею та за країнами. HUDOC. European Court of Human Rights URL: <https://www.echr.coe.int/statistical-reports>

Важливим завданням виступає цілісне дослідження, яке комплексно охоплювало б усі напрями, що становлять зміст інституту процесуальних строків у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування.

Викладені обставини, а також відсутність належних напрацювань цих проблем у кримінальному процесі свідчать про своєчасність та актуальність обраної здобувачем теми наукового дослідження.

Дисертація виконана **відповідно до важливих наукових програм, планів, тем.** Зокрема, дисертаційне дослідження виконано відповідно до Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року (Указ Президента України від 30 вересня 2019 року № 722/2019). Обраний напрям дослідження ґрунтується на положеннях Стратегії розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки, затвердженої Указом Президента України від 11 червня 2021 року № 231/2021; Стратегії розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2016–2020 роки (постанова загальних зборів НАПрН України від 3 березня 2016 року). Робота узгоджується з Переліком пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 2021 року (постанова Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2011 року № 942); Тематикою наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020–2024 роки (наказ МВС України від 11 червня 2020 року № 454) та виконана відповідно до Основних напрямів наукових досліджень Національної академії внутрішніх справ на 2021–2024 роки (рішення Вченої ради НАВС від 21 грудня 2020 року, протокол № 23).

Метою роботи є дослідження теоретичних, правових і практичних проблем інституту процесуальних строків на стадії досудового розслідування та формулювання науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій з удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства України в частині досліджуваної проблематики.

В межах досягнення визначеної мети, автором поставлені і досягнуті окремі дослідницькі завдання, зокрема:

- розкрито поняття, систему та значення процесуальних строків на стадії досудового розслідування;
- висвітлено процес розвитку законодавства про процесуальні строки в Україні та практику його застосування;
- з'ясовано досвід зарубіжних країн в питаннях законодавчого закріплення і практики застосування процесуальних строків досудового розслідування;
- наведено характеристику процесуальних строків в провадженнях про злочини;
- висвітлено строки досудового розслідування кримінальних проступків;
- розглянуто інші процесуальні строки на стадії досудового розслідування;
- здійснено аналіз прокурорського нагляду за процесуальними строками на стадії досудового розслідування;
- розкрито зміст відомчого контролю за процесуальними строками на стадії досудового розслідування;
- охарактеризовано судовий контроль за процесуальними строками на стадії досудового розслідування.

Отже обрана тема дисертаційного дослідження є актуальною і своєчасною.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій полягає у тому, що в дисертації, на підґрунті опрацювання наукових праць з питань кримінального, кримінального процесуального права, практики Європейського суду з прав людини у кримінальному провадженні, криміналістики, аналізу законодавства, узагальнення слідчої та судової практики, анкетування практичних працівників, поглиблено наукові знання щодо фундаментальних положень процесуальних строків на стадії досудового розслідування, визначено необхідність законодавчо забезпечити інформування не тільки підозрюваного, але і потерпілого про ініціювання питання щодо продовження строків досудового розслідування,

сформульовано науково обґрунтовані теоретичні положення та практичні рекомендації. Автор сформулював низку положень, висновків і пропозицій, важливих у концептуальному значенні та нових для юридичної науки.

Достовірність отриманих наукових результатів обумовлена застосуванням як методологічної основи дослідження діалектичного методу наукового пізнання, а також ряду загальнонаукових та спеціальних методів дослідження. Обрані методи дослідження використовувалися в їх діалектичному взаємозв'язку та взаємозалежності, що забезпечило об'єктивність отриманих результатів. Достовірність отриманих результатів забезпечила належна теоретична основа дисертації, а також достатня емпірична база дослідження, що охоплює отримані під час аналізу результати анкетування працівників правоохоронних органів (детективів, слідчих, дізнавачів, прокурорів), а також адвокатів, суддів і слідчих суддів.

У процесі дослідження опрацьовано достатню кількість наукових, законодавчих та емпіричних джерел (список використаних джерел становить 200 найменувань).

Отримані висновки відрізняються обґрунтованістю. Дослідженню проблемних питань притаманний авторський підхід, наведення переконливих аргументів під час обґрунтування власної точки зору. Слід відзначити хороший літературний стиль, легкість сприйняття матеріалу, ілюстрування теоретичних положень узагальненими результатами емпіричних досліджень, що викладені в додатках.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що робота є одним із перших у вітчизняній юридичній науці комплексним дослідженням, в якому на основі доктринальних положень кримінального процесу, з урахуванням правозастосовної практики обґрунтовано низку положень і висновків щодо процесуальних строків на стадії досудового розслідування.

Так, відповідно до вимог наукової новизни автором *вперше*:

- аргументовано, що з позиції доступу до правосуддя необхідно на законодавчому рівні забезпечити інформування не тільки підозрюваного, але і потерпілого про ініціювання питання щодо продовження строків досудового розслідування. У зв'язку з чим сформульовано пропозиції про внесення відповідних доповнень до ст. ст. 295, 295-1 КПК України;

- обґрунтовано необхідність уповноважити керівника органу досудового розслідування відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування у разі: його переведення, відрядження, усунення або звільнення з посади відповідно до закону; його відсутності за наявності об'єктивних причин, що обґрунтовують терміновість досудового розслідування; невиправданої затримки у здійсненні ним досудового розслідування протягом понад одного місяця. У зв'язку з чим сформульовано пропозиції про внесення відповідних доповнень до ст. 39 КПК України;

- запропоновано прокурорський нагляд за кримінально-процесуальними строками на стадії досудового розслідування розглядати, як такий, що передбачає: діяльність прокурора щодо розгляду скарг на порушення розумних строків (ст. 308 КПК); діяльність прокурора щодо продовження строків досудового розслідування (статті 294-295 КПК); діяльність прокурора щодо забезпечення своєчасного збирання доказів у кримінальному провадженні, а також здійснення інших процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень слідчим, дізнавачем (повідомлення особі про підозру; застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зупинення та відновлення досудового розслідування тощо) у встановлені кримінальним процесуальним законом строки.

здобувачем удосконалено:

– уявлення про еволюційний розвиток процесуальних строків шляхом оновлення періодизації правового регулювання строків досудового розслідування за чинним кримінальним процесуальним законодавством з моменту прийняття чинного КПК України до теперішнього часу;

– твердження про те, що подання скарг до прокурора вищого рівня на тривалі провадження не може розглядатися як ефективний засіб прискорення досудового розслідування, а сам прокурорський нагляд не відображає змагальний характер кримінально-процесуальної діяльності під час розгляду скарги на порушення розумних строків кримінального провадження;

– визначення процесуальних питань, які залишились поза увагою законодавця при обчисленні строку ознайомлення з матеріалами досудового розслідування: момент зупинення перебігу строків досудового розслідування у разі його завершення; відновлення перебігу строку досудового розслідування після ознайомлення сторін з матеріалами досудового розслідування та визначення дня завершення такого ознайомлення; включення часу ознайомлення сторони обвинувачення з матеріалами, відкритими стороною захисту в порядку, передбаченому ст. 290 КПК України, у строки досудового розслідування та ін.;

– класифікація строків досудового розслідування у порядку компаративного аналізу законодавчої практики європейських країн, а також країн Середнього та Дальнього Сходу;

– твердження про те, що строк із дня винесення постанови про зупинення досудового розслідування до дня її скасування прокурором включається у строки досудового розслідування, що визначені у ст. 219 КПК України. У зв'язку з чим сформульовано пропозиції про внесення відповідних змін до ч. 5 ст. 219 КПК України;

– підхід, відповідно до якого строки залежно від їхньої ролі (функції) у кримінальному провадженні диференціюються на: процесуальні строки як гарантії прав, свобод учасників кримінального провадження та виконання ними своїх обов'язків; процесуальні строки як гарантії забезпечення швидкого, своєчасного, оперативного і водночас повного та об'єктивного досудового розслідування.

в дисертації дістали подальшого розвитку:

– вирішення дискусійних питань законодавчого забезпечення та правозастосовної практики реалізації процесуальних строків в провадженнях про злочини щодо: продовження строків досудового розслідування; зупинення досудового розслідування; направлення обвинувального акту до суду із порушенням строків кримінального провадження; порядку обчислення процесуальних строків у разі повернення обвинувального акту прокурору в порядку п. 3 ч. 3 ст. 314 КПК України;

– визначення недоліків нормативної регламентації щодо терміну дії запобіжного заходу у вигляді застави. Виокремлено два види строків при застосуванні зазначеного запобіжного заходу: перший строк обумовлений терміном дії обов'язків, визначених у ст. 194 КПК України, що покладаються на підозрюваного, відносно якого обрано заставу, і який становить не більше двох місяців; другий строк дії застави законодавець пов'язує із припиненням дії запобіжних заходів відповідно до ст. 203 КПК України. Обґрунтовано необхідність закріпити положення, яким буде встановлено граничний строк запобіжного заходу у вигляді застави;

– пропозиції науковців щодо вдосконалення чинного кримінального процесуального законодавства в частині нормативного закріплення у положеннях законодавства конкретного строку усунення прокурором виявлених недоліків у разі повернення обвинувального акту прокурору в порядку п. 3 ч. 3 ст. 314 КПК України;

– окреслення прогалин та суперечностей в частині: нормативного закріплення доволі коротких строків дізнання, що є недостатніми для проведення необхідних процесуальних дій та *завершення дізнання з моменту оголошення особі підозри у вчиненні кримінального проступку*; формулювання умов та строку, на який може бути продовжено досудове розслідування проступку, у положеннях КПК України (ст. 219 та у ст. 294 КПК); нормативної регламентації строку затримання особи, яка вчинила кримінальний проступок (ст. 298-2 КПК);

– співвідношення понять «завершення» та «закінчення» досудового розслідування, а саме завершення пов'язується з фактом відкриття матеріалів досудового розслідування, а закінчення є кінцевим моментом строку досудового розслідування та фіксується направленням до суду обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру;

– визначення недоліків нормативної регламентації звернення до слідчого судді у порядку ч. 6 ст. 28 КПК України, що полягають у нечіткому формулюванні предмета звернення в частині визначення окремих процесуальних дій, щодо проведення яких зніціюється питання про встановлення процесуальних строків.

У дисертації ґрунтовно розкривається зміст зазначених вище положень.

Повнота викладу наукових положень, висновків та рекомендацій, сформульованих у дисертації та у наукових працях. Основні положення та висновки дисертаційного дослідження викладені у достатній кількості наукових публікацій. Це 9 наукових праць, серед яких чотири статті, що опубліковані в юридичних виданнях, включених до переліку фахових в Україні, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України, та п'ять тез доповідей, опублікованих у збірниках матеріалів науково-практичних і науково-теоретичних конференцій, круглих столах.

Значення праці для науки і практики полягає в тому, що пропозиції здобувача використовуються та мають перспективу подальшого впровадження при вирішенні практичних завдань у практичній діяльності правоохоронних органів, освітньому процесі закладів вищої освіти України, що засвідчується доданими актами впровадження (стор. 219-228).

Оцінка змісту дисертації та її оформлення. Заслуговує схвалення структура дисертації, в якій у логічній послідовності від загального до окремого, у межах трьох розділів, які охоплюють дев'ять підрозділів, досліджуються визначені питання.

У цілому дисертація являє собою системне, цілісне дослідження, в якому відповідно до обраної мети і завдань здійснено комплексне дослідження теоретичних засад і практичних проблем реалізації кримінальних процесуальних норм, що регламентують процесуальні строки на стадії досудового розслідування.

У **вступі** дисертації обґрунтовується актуальність теми дослідження, розкриваються стан її наукової розробленості та науково-теоретична основа, зв'язок роботи з науковими програмами, планами й темами; визначаються об'єкт, предмет, мета, завдання та методи дослідження; висвітлюється наукова новизна, практичне значення отриманих результатів і форми їх апробації, зазначено структуру й обсяг дисертації.

У **першому розділі дисертації «Генезис і розвиток законодавства та практики застосування процесуальних строків на стадії досудового розслідування»** (стор. 20-82) зазначається, що на підставі аналізу думок провідних вітчизняних вчених щодо розуміння змісту кримінальних процесуальних строків визначено низку їх особливостей: - одиницею виміру строків є час (проміжки часу); і те, що вони встановлюються для вчинення чи утримання від вчинення учасниками кримінальних процесуальних правовідносин певних процесуальних дій або прийняття й оформлення процесуальних рішень; а також і те, що вони встановлюються не лише Конституцією України та КПК України, а й іншими нормативно-правовими актами (в тому числі міжнародними) або рішенням уповноваженої на те посадової особи; і на останок, з їх настанням завершується провадження в конкретній стадії кримінального процесу, виникають, змінюються або припиняються права і обов'язки та настає юридична відповідальність.

Наголошується, що систему процесуальних строків у досудовому провадженні слід розглядати як таку, що охоплює: процесуальні строки як гарантії прав, свобод учасників кримінального провадження та виконання ними своїх обов'язків, тобто, як гарантії забезпечення, оперативного і водночас повного та об'єктивного досудового розслідування.

Слушно зазначається, що гарантіями забезпечення прав особи у досудовому провадженні є встановлення законодавцем строків, пов'язаних із реалізацією права на подання відповідного клопотання (ст. 220 КПК); та інших прав особи.

Автор, наголошує, що під час досудового розслідування швидкість досягається шляхом вчасного початку досудового розслідування (ч. 1 ст. 214 КПК) та суворим дотриманням правил обчислення строків у провадженні і можливістю закінчення розслідування і в більш стислі терміни. Водночас з метою забезпечення повного розслідування законодавець передбачив продовження строків його здійснення за наявності об'єктивних причин у порядку, передбаченому статтями 294-295-1 КПК України.

Здобувач, обґрунтовував переваги визначення у законодавстві зарубіжних країн «розумних строків» досудового розслідування відповідно до критеріїв, задекларованих у Конвенції, що полягають у вирішенні проблемних питань законодавчого врегулювання в частині обчислення строків досудового розслідування у випадку коли кримінальне провадження було закрито, а згодом постанова про закриття була скасована; у разі ухвалення судом рішення про повернення прокурору обвинувального акту; у разі скасування прокурором постанови про зупинення кримінального провадження та ін. Висловлено припущення про те, що визначення у законодавстві розумних строків досудового провадження розв'язало б ці проблеми та скоротило б витрати часу на такі математичні підрахунки. Наголошено, що не можна не враховувати законодавчий досвід Туреччини щодо дотримання процесуальних строків у кримінальному провадженні (с. 82).

Все це дозволяє наблизити методичні рекомендації до реальних потреб практики, зробити їх більш дієвими.

Другий розділ «Загальна характеристика та правова регламентація процесуальних строків на стадії досудового

розслідування» (стор. 83-117) присвячений висвітленню проблемних питань законодавчого забезпечення та правозастосовної практики порядку обчислення процесуальних строків в провадженнях про злочини у разі продовження строків досудового розслідування, скасування постанови про зупинення досудового розслідування, повернення обвинувального акту прокурору в порядку п. 3 ч. 3 ст. 314 КПК України, а також процесуальних наслідків направлення обвинувального акту до суду із порушенням строків кримінального провадження. Обґрунтовується пропозиція про доцільність доповнення КПК України приписом про включення у строки досудового розслідування (ст. 219 КПК) строку із дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до дня її скасування прокурором. У зв'язку з чим сформульовано пропозиції про внесення відповідних змін до ч. 5 ст. 219 КПК України.

Доведено, що досудове розслідування кримінальних проступків за своєю суттю є не спрощеним, а прискореним, з огляду на нормативно визначену скорочену процедуру дізнання, тривалість якого не повинна перевищувати чітко встановлених термінів за конкретними випадками обставин провадження. Відмічено, що метою законодавчого закріплення більш стислих граничних термінів для проведення дізнання є дотримання засади розумних строків, що спрямована забезпечити швидкий, ефективний та якісний розгляд кримінальних проступків та попередити можливе необґрунтоване затягування кримінального провадження.

Автором, запропоновано п'ять основних груп строків у стадії досудового розслідування, реалізація яких пов'язана: з проведенням слідчих (розшукових) дій; застосуванням заходів забезпечення кримінального провадження; початком та завершенням досудового розслідування; поданням та розглядом скарг на рішення, дії чи бездіяльність під час досудового розслідування; прийняттям інших процесуальних рішень (строки повідомлення про підозру; розгляду клопотань в порядку ст. 220

КПК України тощо). Також, наголошується на безтерміновість такого запобіжного заходу, як застава.

Акцентується увага на правильності визначення проміжку часу протягом якого сторони кримінального провадження ознайомлюються з матеріалами досудового розслідування, що в свою чергу дозволило виокремити процесуальні питання, які залишились поза увагою законодавця при обчисленні строку ознайомлення з матеріалами досудового розслідування.

Заклучний, третій розділ «Прокурорський нагляд, відомчий та судовий контроль за процесуальними строками на стадії досудового розслідування» (стор. 121-172) складається з трьох органічно доповнюючих один одного підрозділів присвячених послідовному аналізу наглядовому контролю за процесуальними строками на стадії досудового розслідування. Звертається увага на визначене коло посадових осіб, які зобов'язані здійснювати нагляд та контроль за дотриманням процесуальних строків на стадії досудового розслідування.

Виокремлено напрями прокурорського нагляду за кримінально-процесуальними строками на стадії досудового розслідування, зокрема: діяльність прокурора щодо розгляду скарг на порушення розумних строків (ст. 308 КПК); діяльність прокурора щодо продовження строків досудового розслідування (статті 294-295 КПК); діяльність прокурора щодо забезпечення своєчасного збирання доказів у кримінальному провадженні, а також здійснення інших процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень слідчим, дізнавачем (повідомлення особі про підозру, застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зупинення та відновлення досудового розслідування тощо) у встановлені кримінальним процесуальним законом строки.

Виокремлено три види строків при вирішенні питання прокурором про збільшення тривалості досудового розслідування: строк, протягом якого уповноважений суб'єкт зобов'язаний звернутися до прокурора для

вирішення відповідного питання; строк, протягом якого прокурор зобов'язаний розглянути зазначене клопотання; строк, який прокурор зобов'язаний визначити, достатній для потреб досудового розслідування.

Проаналізовано процедуру пролонгації строків досудового розслідування прокурором з позиції змагальності та забезпечення права на захист.

Значна увага приділена аналізу пілотних рішень ЄСПЛ. Слушно зазначається, що рішення ЄСПЛ мають подвійну природу, однак вони не є джерелом права, хоча й нерозривно пов'язані з положеннями, які конкретизують застосування Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод від 1950 року.

Поряд з вирішенням по суті індивідуального спору, ЄСПЛ у своєму рішенні розвиває також і положення Конвенції, які мають тлумачити однаково всі держави – учасниці Конвенції. Саме обов'язок однакового тлумачення надає можливість національним судам посилатися на рішення ЄСПЛ в індивідуальних спорах, що були постановлені стосовно інших держав.

Рішення ЄСПЛ можна охарактеризувати як прецеденти на основі яких і слід удосконалювати кримінальне процесуальне законодавство взагалі, та зокрема щодо процесуальних строків на стадії досудового розслідування.

У *загальних висновках* дисертації викладено основні результати дослідження, сформульовано пропозиції щодо нового вирішення науково-прикладного завдання, що полягає у комплексному аналізі теоретичних і практичних основ контролю за дотриманням процесуальних строків на стадії досудового розслідування.

Проведене дисертантом дослідження є **завершеним**, його вивчення дозволяє зробити висновок про належний рівень проведення, за результатами котрого надано сучасні методичні рекомендації щодо встановлення процесуальних строків на стадії досудового розслідування і контролю їх дотримання.

Оформлення дисертації відповідає встановленим вимогам. Порухень академічної доброчесності опонентом не виявлено.

Все це дозволяє позитивно оцінити рецензовану наукову працю, відзначити її новизну, самостійність виконання, належний теоретичний рівень. В цілому позитивно оцінюючи дисертаційне дослідження Дмитра Околотенко, слід звернути увагу на деякі спірні, дискусійні положення і висловити окремі зауваження, як підґрунтя для дискусії під час захисту.

1. У роботі автор проводить аналіз статистичних даних ЄСПЛ щодо кількості облікованих фактів порушень тривалості проваджень у справах проти України, але незрозуміло за яким критерієм обрані 2022 та 2023 роки (с.19; 65), оскільки 23 лютого 2006 року був прийнятий Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», видається від збільшення часових критеріїв аналізу (5-10 років, до початку повномасштабного вторгнення р.ф.) робота лише б виграла.

2. У роботі доволі часто зустрічається поєднання таких термінів як «швидке» та «оперативне» розслідування (с.26; 49; 79; 149) видається, що в даному аспекті вони означають одне і теж сам (швидке, негайне, прискорене здійснення певних дій) по суті синоніми, які перевантажують смислову конструкцію. У подальшому автор використовує термін «оперативність» у такому розумінні (с. 131; 138; 146).

3. На сторінці 35 автор посилаючись на класифікацію процесуально-правових строків запропоновану П. В. Берназом згадує про проведення тактичної або стратегічної операції. Термін тактична операція не викликає жодних сумнівів і заперечень, оскільки він є криміналістичним і на достатньому рівні розроблений в теорії криміналістики. У той же час термін «стратегічна» операція скоріше стосується військової справи і потребує додаткового пояснення та обґрунтування. Доцільно почути, який зміст вкладається у нього здобувачем.

4. Певні сумніви викликає твердження автора, що повільність у роботі правоохоронних органів може призводити до стирання слідів пам'яті у

свідків (с.42). Чи можна наперед визначити час протягом якого має бути проведено допит таких осіб. Це може залежати від багатьох чинників. Зазвичай рекомендується допитувати таких осіб у час, що є наближеним до моменту сприйняття відповідної події. Разом з тим у науковій криміналістичній літературі існує ряд методичних порад щодо доцільності відкладення на деякий час допиту, пред'явлення для впізнання та інших слідчих (розшукових) дій, що обумовлюється стресовою ситуацією, в якій можуть перебувати такі особи. Це надає можливість заспокоїтись людині і пригадати те що в схвильованому стані вона може упустити з уваги.

5. Здобувач, вдало привернув увагу до питання, на яке законодавець чіткої відповіді не надав, а саме, стосовно затримання підозрюваного у вчиненні кримінального проступку, «уповноваженою особою» або «дознавачем» і хто саме службова особа – «уповноважена особа» чи «дознавач» – має право затримати особу і на який термін (на 3 години, 72 години та 24 години), а також чи входить строк затримання на 3 години до строків затримання на 24 та на 72 години або є окремим строком затримання (с.108). Нажаль і власного бачення вирішення даного питання не запропонував.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК

1. Дисертація **Околотенко Дмира Сергійовича** на тему **«Процесуальні строки на стадії досудового розслідування»**, подана на здобуття наукового ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» є завершеною, самостійно підготовленою кваліфікаційною науковою працею, містить наукові положення, нові науково-обґрунтовані теоретичні результати проведених здобувачем досліджень, що мають істотне значення, відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових

установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (зі змінами й доповненнями від 03 квітня 2019 року № 283), наказу Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» від 12 січня 2017 року № 40 (зі змінами й доповненнями від 31 травня 2019 року № 759) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44.

2. Околотенко Дмитро Сергійович заслуговує присудження ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 – «Право» за результатами публічного захисту.

ОпONENT:

**кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри інформаційного,
господарського та адміністративного
права Національного технічного
університету України
«Київський політехнічний
інститут імені Ігоря Сікорського»**

 Борис ЛУК'ЯНЧИКОВ

Підпис Лук'янчикова Б. засвідчую
Вчений секретар
КПІ ім. Ігоря Сікорського

 Валерія Холявко